

Evelína Žandová

31574

Vlasy. Všude jsou vlasy. Za okny vidím lidi, kterým patřily. Ani už mezi nimi nerozeznám maminku. Zmizela v davu. Zajímá mě, kde asi může být.

Byla bych ráda, kdybych si s ní zase mohla hrát. Je velmi horký den, asi takový jaký býval, když jsme sedávaly pod třešni v naší zahradě. Hezky ve stínu. Všude to vonělo. Myslím, že štěstí voní jako třešně. Sladce, ale přece jen ne přeslazeně. To všechno jsou ty nejhezčí vzpomínky, které si člověk může přát.

Tak to vždy bylo. Ale teď už to je jinak. Teď stojím tady, před malým domečkem, kde se na podlaze válí vlasy. Už je na mě skoro řada. Před dveřmi mě zastaví vysoký muž se psem. Něco mi říká, ale já mu nic nerozumím. Když si všiml, že nevím, co říká, jen mě strčil dovnitř. Vevnitř čekaly nějaké ženy. Jedna z nich do mě strčila tak, aby mě to bolelo, ale pořád tak, abych dopadla na židli. Vzala nůžky a začala stříhat. Asi mám moc dlouhé vlasy, než aby začala strojkem. Celou dobu si sama pro sebe něco říkala.

Slyšela jsem okolo sebe hodně jazyků najednou, ale žádný z lidí z vlaku nemluvil německy. To až tady jste němčinu mohli slyšet na každém rohu. Ale vždy to byli ti lidé se psy.

Pak mi na ruku vytetovala číslo 31574. Když skončila se stříháním, poslala mě ven. Vidím tu hodně lidí. Je jich tu opravdu hodně. Je tu i hodně dětí, ale ani jeden z nich nemá rodiče.

Najednou ke mně přišla nějaká paní. Měla vrásčitou tvář a prázdné oči. Ptala se mne, zda nemám něco k jídlu. Nikdo z nás nemá nic. Akorát tak hlad. Všimla jsem si, že byla nepřírozně vyhublá. Je mi jí líto.

Šla jsem za ostatními, co se mnou přijeli. Došla jsem k dlouhé stavbě. Vevnitř byly dřevěné postele. Byly jednoduché, vyrobené z prken. Ani matrace tam nebyla. Pak mi přinesli pruhovanou košili, sukni a šátek. Na košili bylo stejné číslo jako na mé levé ruce; 31574 - asi poslední číslo, co kdy uvidím.

Každý den strávený tam byl strašně dlouhý. Každý den jsme pracovali na příkopech, kam pak pohřbili mrtvé pracovníky. Každý den přijížděly nové vlaky. A každý den se kouřilo z komína.

Chci vědět, kde je maminka. Od té doby, co jsme sem přijely, jsem ji neviděla. Oddělili nás. Nevím, kde je. Jen mi dnes spadla na nos saze.